

בית

מרן

ע"ש"ק
י"ג טבת תשע"ט
פרשת ויחי
ספסי"רין ויק"ב ע"י (מלכים א ב)
סוף זמן בבת הולדת ליל שישי כל הילוח

עלון מס' 190

לע"נ מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א



הרבנים המקדמים: הרב רבי משה צבי פונבוש שליט"א יבין הראשי לנהדר ויה"ר רבי אברהם מסן שליט"א ראש ישיבת 'עדה אור' רוב סמטת דרום באר שכם

שיעורו השבועי

של מרן הראש"ל זרה"ר לישראל אב"ד בביה"ד העליון
הגאון הגדול רבי **יצחק יוסף שליט"א**
נשיא מועצת הרבנות הראשית לישראל

נערך ע"י: זרה"ר רבי יצחק לוי שליט"א
רבה הראשי של חניך נהר | חבר מועצת הרבנות הראשית לישראל

העיר	הדלקת נרות שבת	צאת השבת	דבינו תם
ירושלים	16:25	17:16	17:48
תל אביב	16:21	17:13	17:43
חיפה	16:21	17:12	17:43
באר שבע	16:25	17:16	17:48

אין לקרוא בעלון בשעת התפילה

השבוע זכות עלון
"בית מרן מוקדש ל:
לעילוי נשמת
בן ציון שמעון בן יפה ומרדכי
חיינו: *5290

בואו נתאחד כאן
למען הנפגעים בפיגוע הירי ולע"נ יקיריהם
לרפואת:
שירה יעל בת ליאורה שרה
עמיחי ישי בן פיגא גיטל גלילה
"עם ישראל ערבים זה לזה"

- תוכן העניינים:**
- עמ' 4-1 השיעור השבועי**
מורנו ורבינו רבי יצחק יוסף שליט"א
 - עמ' 5 ימי השובבים**
הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
 - עמ' 5 לאורם נלך**
המקובל הגדול רבי סלמן מוצפי זצוק"ל
 - עמ' 6 מאור ישראל**
הרה"ג רבי ישראל לורי שליט"א
 - עמ' 6 הלכות נשים**
הרב אברהם דניאל שליט"א
 - עמ' 7 אתגרים בחינוך**
הרב אברהם ברזילאי שליט"א
 - עמ' 7 לחיות עם האמונה**
הרה"ג רבי י. ישראל לוגאסי שליט"א
 - עמ' 8 בחסדך בטחתי**
הרה"ג רבי יגאל כהן שליט"א

הלכות הדלקת נרות שבת

רבי יהושע מאמאן זצ"ל. תקנת הדלקת הנרות. טעם ההדלקה. המעלה בהדלקה. ברכת שהחיינו על מצוה שמקיים בפעם הראשונה. ביטול מנהג. הנחיות למקוואות. הדלקה במלון ובישיבות. הדלקה במנורת לד ופלורוסנט. דין הדלקה לבן ובת אצל הוריהם. הדלקת נרות כשיש אור חשמל.

רבי יהושע מאמאן זצ"ל

א. השבוע מלאו אחד עשר חודש לפטירתו של הגאון הצדיק רבי יהושע מאמאן זצ"ל שהיה בקשרי ידידות גדולים עם מרן זצ"ל במשך שנים רבות. הוא קיבל ממרן זצ"ל תעודת יורה יורה ידן ידן כבר בשנת תשל"ז, ובספריו עמוק יהושע חיוק הרבה את הפסקים של מרן זצ"ל, כגון בענין יציאת שבת כרבינו תם (ח"ה האו"ח סימן יא-טז), וכן בדן ג"ט בר נ"ט לכתחילה (ח"ו חו"ד סימן ב, ג), וכן שבמחלוקת הקבלה והפשט תופסים כמו הפשט (ח"א עמ' קא ועוד), וכך לכל אורך הדרך. למרות שהרב משאש העיר לו כדרכה של תורה, ומרן זצ"ל מאוד חיבב אותו. וכבר אמרתי לבנים שלו שיפצו את הספרים "עמוק יהושע" של מרן אביהם ויעשו מפתח לכל התשובות, כעין קיצור הלכות, כדי לסדר את הדברים, וזכותו יגן עלינו.

הדליקו את הנר

ב. במשנה מסכת שבת (לא:): שנינו: על שלש עבירות נשים מתות בשעת לידתן, על שאינן זהירות בנדה, בחלה, ובהדלקת הנר. ובמשנה (שבת לד:): אמרו עוה, שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשכה, עשרתם, ערבתם, הדליקו את הנר. והגמרא שם הביאה על הדלקת הנר את הפסוק באיוב (ה, כד): "וַיִּדְעֶנָּה כִּי שָׁלוֹם אֶהְיֶה וְיִפְדֶּנָּה נָוֶךְ וְלֹא תִחָטָא". ועוד אמרו בגמרא (שבת כה:): על הפסוק (איוב ג, ז): "וּתְזַנַּח מִשְׁלוֹם נַפְשִׁי", אמר רבי אבהו זו הדלקת נר בשבת. ופירש רש"י, שהדלקת נרות יש בה שלום בית, כי במקום שאין נר אין שלום, שהולך ונכשל באפילה. אז לא היה חשמל, וכשאין נר אדם נתקל בכסא או בשלחן ואחר כך צועק על אשתו או על בני ביתו, ושלום הבית יתבטל. ועוד טעם יש בהדלקת נרות, משום עונג שבת לאכול באור ולא בחושך, "ורשעים בחושך ידמו", לכן תיקנו חכמים להדליק נרות שבת.

הדלקת הנר מדרבנן

ג. בפסיקתא (לקח טוב, שמות לה, ג) אמרו, שקבלה היתה לישראל מימי משה רבינו להדליק הנר. ולכאורה משמע

שהדלקת נרות היא הלכה למשה מסיני. וכן משמע במדרש נתיבא (ר"פ נח) כתוב: על שלש עבירות וכו' ושלשתן מן התורה, לכאורה משמע שהדלקת הנר מדאורייתא, אבל אפשר לפרש שכוונת המדרש מפני שיש בהדלקת הנר עונג שבת, והוא נלמד מהפסוק בישעיה (נח, יג) "וקראת לשבת עונג", דברי קבלה כדברי תורה דמו, אבל לא ממש מדאורייתא. כמו ברכת התורה שאמרו בגמרא (ברכות כא.) מנין לברכת התורה לפנייה מן התורה, שנאמר: כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלהינו. ודעת הרמב"ם (פ"ח מהלכות ברכות ה"ב) ומרן השלחן ערוך (סימן רט סעיף ג) שברכת התורה מדרבנן, והפסוק שהביאה הגמרא הוא אסמכתא בעלמא, וגם הדלקת הנר היא מדרבנן, כמו שכתב הרמב"ם (פ"ה מהל' שבת ה"א): וחייב לברך קודם הדלקה וכו', כדרך שמברך על כל הדברים שהוא חייב בהם מדברי סופרים.

סימן - רס"ג

ד. בתקופת הגאונים, התחילו הקראים - שהם המשך של הצדוקים - להלחם במצות הדלקת נרות שבת, ופירשו את הפסוק (שמות לה, ג) "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת", שלא יהיה בכלל בבית אש דולקת בשבת, אפילו שהדליקו אותה מערב שבת. ורב סעדיה גאון תקף את הקראים, ושלה אגרת לחזק את תקנת חכמים להדליק נרות בערב שבת. מהשמים גלגלו שהטור ומרן השלחן ערוך כתבו את הלכות הדלקת נרות בסימן "רסג" ראשי תיבות: "רב סעדיה גאון", לרמוז עליו שנלחם על מצוה זו. גם רבינו אברהם אבן עזרא (בפירושו עה"ת שמות לה, ג) כתב לחזק את התקנה של הדלקת נרות, ומספר שפעם התחבר אליו אחד הקראים והתווכח אתו על זה, אמר לו האבן עזרא: נעזוב את דברי הקבלה, ונרדוף אחר הכתוב לבדו. הקראי שמח כי הם מאמינים רק בפסוקים, אמר לו האבן עזרא: כתוב לא תבערו אש בכל מושבותיכם "ביום השבת", משמע שהאיסור הוא דוקא ביום אבל בלילה אין איסור, ואם כך שידליקו נרות, וישמו שמן בשיעור שידלוק רק בלילה. אמר לו הקראי: גם הערב נקרא יום, שנאמר "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד", אמר לו האבן עזרא: אבל כתוב "ויקרא אלהים לאור יום ולחושך קרא לילה" ואם כן היום מתחיל מהבוקר וממשיך בלילה, ותאסרו להדליק אור במוצאי שבת, וכך בלבד אותו האבן עזרא ונצח.

הרגיל בנר

ה. בגמרא במסכת שבת (כג.) אמרו: הרגיל בנר הוויין ליה בנים תלמידי חכמים. והגמרא שם מספרת על רב הונא שהיה רגיל לעבור על פתחו של רבי אבין נגרא, היה נגר, וראה שהוא מקפיד מאוד בהדלקת הנרות, אמר: תרי גברי רבירבי נפקי מהאב, שני גדולים יצאו מכאן, ונולדו לו רב אידי בר אבין ורב חיאי בר אבין. ומברכים התוספות (ד"ה הוא) שזכה בשני בנים גדולים, כי הוא ואשתו שניהם היו זהירים בנרות שבת, הוא היה מכין נרות יפים עם שמן טוב, ואשתו היתה מדליקה. והשאלה נשאלת, וכי כל מי שמקפיד להדליק נרות שבת זוכה לבנים תלמידי חכמים? אלא מפרש הטור (סי' רסג): הרגיל בנר לעשותו יפה, יזכה לבנים תלמידי חכמים. וכוונתו שצריך להכין את הנרות עם שמן שנמשך טוב אחר הפתילה ויארץ יפה, וגם שיהיו הפמוטים נאים מסבכים, או דומה לכסף וכדומה, אבל לא ידליק את הנרות בקליפי ביצים, או באיזה חרס ישן. ואני מוסיף עוד, ש"הרגיל בנר" הכוונה שיהיה רגיל בכל פרטי ההלכות של הדלקת הנר וידקדק בהם, וכאשר ילמד ידע אם בחורי ישיבות מדליקים נרות שבת בישיבה, ואם בנות רווקות מדליקות בבית הוריהם, ואם המתארח צריך להדליק נרות, ואם יוצאים ידי חובה במנורת חשמואל או במנורת לד, ועוד פרטי דינים, והרגיל בהלכות אלו, הוויין ליה בנים תלמידי חכמים.

שהחינו על מצוה חדשה

ו. כלה שמדליקה נרות שבת בפעם הראשונה, בבית שלה, או בשבת חתן שמתארחת אצל ההורים ומיידים לה חדר בביתם, או במלון, צריכה להדליק נרות, אבל חכמים לא יתקנו לברך על זה שהחינו, ואם תברך זה הפסק, וכן יום טוב דינו כשבת לענין הדלקת נרות בברכה, ויש נשים שחובות לברך שהחינו בשעת ההדלקה, וכבר העירו לנו על כך שה הפסק. רק מצוה המתחדשת ומגיעה מזמן לזמן כגון חנוכה, מקרא מגילה בפורים, לולב וכדומה, אנתנו מודים לקדוש ברוך הוא ומברכים שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה, מה שאין כן במצוות שחיובן כל השנה. ולכן נער בר מצוה שמתחייב בכל המצוות, כאשר הוא עומד לזקן בפעם הראשונה אחר הבר מצוה, וכן בפעם הראשונה שמניח תפלין, וכי נאמר לו שיברך שהחינו?! ובאמת שיש בזה מחלוקת, דעת הרמב"ם (פ"א מהלכות ברכות ה"ט), ובשו"ת פאר הדור (סימן מט) שמברכים שהחינו על טלית ותפלין חדשים, שמקיים בהם מצוה בפעם הראשונה. וכן דעת הרוקח (סימן שעא). והם סומכים על דברי התוספתא במסכת ברכות (פ"ו ה"ט), והביתא במסכת מנחות (עה.). אבל מרן הבית יוסף (סימן כב) הביא בשם מהר"י אבוהב שאין לברך על תפלין חדשים, כי לא תיקנו חכמים ברכת שהחינו אלא על מצוה שבאה מזמן לזמן, ולכן הטור (שם) כתב לברך שהחינו על טלית חדשה לבד, מדין גדר חדש, והשמית ברכת שהחינו על תפלין חדשים. וכן דעת התוספות (מנחות מב.) והר"ן (סוכה מז.). שאין מברכים שהחינו על מצוה שקיימת כל השנה, אפילו שהיא חדשה אצלו. וגם בתלמוד שלנו לא כתוב לברך על מצוה שמקיים בפעם הראשונה, ומשמע שמברכים שהחינו רק על מצוה הבאה מזמן לזמן. וכן פסק מרן בשלחן ערוך (סי' כב) שעל טלית חדשה כן מברכים שהחינו, כיון שטלית היא בגד! אבל תפלין הם לא בגד, ולכן נער בר מצוה שמניח תפלין בפעם הראשונה בחייו לא יברך שהחינו, וכל שכן שלא יברך בין ברכת "להניח תפלין" לבין ההנחה, כי זה הפסק.

המנהג פשוט לא לברך

ז. הט"ז (סי' כב) כתב שמברכים על קיום מצוה בפעם הראשונה בחייו, ולפי זה כלה תברך שהחינו בטבילה הראשונה. כלה הטובלת בפעם הראשונה צריכה לברך שהחינו, וכן כתב הרע"ב"ץ (בשירי הלכות הדלקת הנרות בערב שבת אות כו), וגם החתם סופר בתשובה (תאו"ה סי' נה) כתב שיכולה לברך שהחינו, ואין בה ברכה לבטלה. אולם הש"ך (סי' כח סק"ה) חולק, וסובר שאין לברך על מצוה שמקיימים בפעם הראשונה. וכן דעת הגאון רבי שלמה קלוגר (בשו"ת טוב טעם ודעת תליתאה סי' צח), וכתב לבטל את מנהג הכלות שמברכות על טבילה ראשונה. וכן כתב החיד"א (בשירי ברכה י"ד סי' ר). גם בספר חסד לאלפים (י"ד סי' ר סעיף א) כתב על הנהגות לברך שהחינו בטבילה הראשונה, שאין שורש יסוד למנהג זה, וצריך למחות בידם שלא יברכו. אבל זו שנון קצת קשה, כי ראינו שיש לזה מקור מהתוספתא, וכן פסקו הרמב"ם והרוקח. וצריך לומר שכוונתו שהמנהג פשוט מאוד שלא לברך שהחינו.

כוחה של הלכה

ח. חכם אחד חיבר קונטרס בענין המנהגים והקונטרס הזה מיועד לחזק את המנהגים, למשל לברך על הדלקת נרות שבת אחרי ההדלקה, שנשים יברכו שהחינו על נרות של יום טוב, שנשים יברכו שהחינו בטבילה הראשונה, וכן על זה הדרך, חיפש כל מה שכתוב בשו"ת יהודה דעת וכתב להיפך.... וכי חייבים לחלוק? מלבד מה שמרן זצ"ל הביא אחרונים רבים והוכרנו מקצתם, שכתבו שאין המנהג לברך על טבילה בפעם הראשונה. אבל גם אם המנהג היה לברך, כבר כתב הפרי חדש (סי' תצו), דיני המנהגים, כלל עשירי) בשם הראשונים, שתלמיד חכם גדול שרואה מנהג שיש בו שמץ של איסור חייב לבטל את המנהג, לא רק

1 על נעליים חדשות לא מברכים שהחינו, כי הנור הוא מבהמה, ויש כאן 'צער בעלי חיים'. וגם מפני שהנעליים הולכות על הקרקע שיש בה רוח רעה. אבל על חליפה חדשה, מכנסים חדשות, חולצה חדשה, מברכים שהחינו. כשהיינו קטנים היו קונים לנו בגדים חדשים, ומרן זצ"ל היה שואל אותנו: ברכת שהחינו? לפעמים לא היינו שמים לב לברך, והיה אומר, תעמוד ותברך שהחינו.

2 היום באים לחכמים שיניחו להם תפלין בפעם הראשונה, אבל צריכים לבוא מוקדם, שלא לעכב את החכם להתפלל.

דבר של איסור ודאי, אלא אפילו שמץ של איסור, וכאן יש חשש גדול של ברכה לבטלה. ואת הכלל הזה כתבו להקת ראשונים וביניהם הריטב"א (הובא ברבד"י סימן שנט), והריב"ש (סי' מוד, קכב, שפח, שצ), והתשב"ץ (ח"ב סימן נ), והרשב"ש (סימן שפח), ועוד. וגם למעלה מחמשותף אחרונים שהבאנו בעין יצחק (ח"ג עמי תנחנח). וכי מרן זצ"ל לא יודע את דעת רבי יהודה עייאש (במטה יהודה סימן תקפ"ד מ"ח מ"ג, ובשו"ת בית יהודה תאו"ה סימן ט) שהוא מזכיר? הוא מביא ראייה מחושן משפט שהפוסקים חזקו את המנהג, אבל זה דוקא בדיני ממונות, שעל זה אמרו (בבבא מציעא פז). שהכל כמנהג המדינה, או מצד דינא דמלכותא דינא. והוא גונב דעת הבריות, ומתעלם מכל הראשונים שהוכרנו כאילו הם לא קיימים, ומביא לך את המהר"ק (שורש ט) ורבי יהודה עייאש שכותבים לחזק את המנהגים, אבל אין ראייה משם, רבי יהודה עייאש דיבר בעיקר על עניני תפלה שבה לא משנים מנהגים, אומרים: עשה למען שמך, ימינה, לא אומרים: שמך, ימינה, אומרים: וגורלנו ככל המונם, ולא אומרים "ולא גורלנו", ולא משנים מהמנהג, אבל זה לא שייך לעניני הלכה שיש בהם שמץ של איסור. מי שקורא את הקונטרס הזה יכול להבחיל, כי הוא קונטרס "המנהגים", וכאשר הוא מביא משהו שנראה לו שפסק כמו שחושבו, הוא מושב את הרבה, אבל הוא שחולק עליו מזכיר אותו בדרך אגב, למה, ששבו את הנהגה אחרת, גם הוא היה אדום גדול, אבל הוא עושה השפעה פסיכולוגית... וגם יש כמה פוסקים שהוא הביא מהם ראייה, אבל הם לא כתבו כמו שהוא ציטט בשמם.

שהחינו ביום השני

ט. למרות שברך כלל כלה מדליקה בפמוטים חדשים, לא תברך שהחינו בשעת ההדלקה, ויש בזה גם הפסק. אמנם העידו (בספר משה משה סי' תקפ"ט) על מהרש"ל, שקנה חנוכה חדשה מכסף, וביום השני של חנוכה בירך על ההדלקה שלש ברכות, להדליק נר חנוכה, שעשה ניסים, וברכת שהחינו, וכיון על החנוכה החדשה. ונהג כן על פי הדין שאמרו במשנה (ברכות נד.). שהקונה כלים⁴ חדשים מברך שהחינו. הפרי מגדים (סי' תרע"א א"א סק"ב) מסביר, שמהרש"ל עשה כן לחיוב מצוה, והתכוין בברכה זו על נס הניצחון או על נס מציאת הפך⁵, אבל מרן זצ"ל (בשו"ת יביע אומר ח"ד תאו"ה סימן כא אות י', ובתו"ע הנוכה עמי קכח) העיר על המהרש"ל וגם על הפרי מגדים שהסביר את המהרש"ל, שאם מברך שהחינו אחר ברכת הנרות הרי זה הפסק בין הברכה למצוה, כמו אדם שקנה - או קיבל - בחול המועד קופסת אחרונות מכסף טהור עם עיטורים יפים, ודאי שלא יברך על נטילת לולב ואחר כך שהחינו, כי זה הפסק. והוא הדין לחנוכה ביום החדש, וכל שכן לפי המנהג בזמנינו שלא מברכים שהחינו על כלים חדשים, לכן ידליק בהם את הראשון ויכין בברכת שהחינו של ההדלקה לפטור גם את החנוכה.

הנחיות למקוואות

י. צריך ללמד את הכלה גם לברך "על הטבילה" קודם הטבילה ולא לאחריה, וכן שתברך מחוץ לחדר הטבילה, כי במקוה יש מים חמים ואסור לומר דברים שבקדושה במקום שיש זיעה. כמה פעמים השתתפתי בחנוכת מקוואות בארץ, וראיתי בכמה מקומות שתלו את השלט של הברכה במקום של בור המקוה, והוריתי להם שיוציאו את השלט משם ויתלו בחדר הסמוך לחדר הטבילה. וכן מנהג הספרדים, וצריכים להקפיד על כך. אני מודיר אותם גם שיכתבו בשלט: תלבש חלוק, תברך, ואחר כך תטבול. ולא תברך אחר הטבילה, שהרי הרמב"ם (פ"א מהל' ברכות הלכה ז) כותב: אין לך מצוה שמברכים אחר עשייתה אלא טבילת הגר לבד, שאינו יכול לומר אשר קדשנו במצותיו וצונו, שעדיין לא נתקדש ולא נצטווה עד שיטבול. ולמד מכאן שאשר הטובלים שחייבים במצוות - כגון אשה - תברך לפני הטבילה.

ערב שבת בין השמשות

יא. לאחרונה כתבתי מכתב לכל המועצות הדיניות, שיפתחו את כל המקוואות טהרה בערב שבת בשקיעת החמה, כדי שיוכלו לטבול בבין השמשות, כי החכם צבי (סימן יא) - היה גאון אשכנזי לפני שלש מאות שנה - כותב, שאין לטבול בשבת במים חמים, וצריך לטבול בבין השמשות, מפני שבין השמשות הוא ספק יום ספק לילה וספק דרבנן לקולא. השבוע הייתי בחנוכת מקוה בנצרת עלית, לא די לומר להם רק פרישת השבוע וכדומה, צריך גם הנחיה הלכתית, והנחיתי אותם מה נחשב חציצה ומה לא, ומתי צריך להחזיר על

3 היום יש חוק שאם יש דירה רשומה על שם הבעל והאשה, והזוג מתגרשים, בית הדין חולקים את הדירה לשניים, ורק במקרים מיוחדים לא פוסקים כך, כגון שהבעל מוכיח שהוא קנה את הדירה לבד. וכי אנתנו עושים נגד התורה שאמרנו מה שקנתה אשה קנה בעלה? אלא הסביר הרב אלישיב שבה חולקים אחר מנהג המדינה.

4 היום גם נוהגים לברך שהחינו על כלים חדשים, כגון מי שקנה כוס יפה לקונו, או חנוכה, לא מברך שהחינו, ואפילו קנה רכב יפה, או אפילו קנה בית לא מברך. אנתנו נוהגים שהקונה בית מברך שהחינו על חולצה חדשה שחמה בה, ולמזין לפטור את הבית. וצריך ביאור, על חולצה חדשה מברכים שהחינו ועל בית חדש לא? אלא שברכת שהחינו צריך שיהיה הנאת הגוף כמו חולצה שהיא על הגוף ממש, ועוד שעל דירה בדרך כלל לוקחים משכנתא ונכנסים לחובות, והשמחה לא שלמה.

5 יש מהראשונים שסבכים, שתיקנו חנוכה שמונה ימים, למרות שהיה שמן מוספיק ליום אחד, מפני שרצו להוסיף עוד יום על נצטבו הנס של מציאת הפך, או על נצחון המלחמה.

6 המדליק נרות חנוכה, צריך לסיים את הברכות ואחר כך להדליק, ולא להדליק תוך כדי שמברך ברכת שעשה נסים ושהחינו, כי לא מתעסקים בשום עסק בשעת הברכות, ואמנם עיקר התפילה בברכות דאורייתא כמו ברכת המזון, שעל זה אמרו בירושלמי (פ"ד דברכות ה"ה) שאסור לעשות מלאכה בשעה שמברך, ולכן יזהר לא לשחק בצלחת וכדומה, אבל גם בברכות דרבנן כמו ברכת אשר יצר מקפידים בה. בשבוע שעבר בימי החנוכה היה איה אחד שהדליק בפרסיה, וכבר באמצע הברכה השנייה התחיל להדליק את הנרות. אבל רגע, נתגורר את הברכה ואז תדליק, כל עם ישראל רואים אותך ולומדים הלכה, תשים לב! אבל נראה גם הוא עצמו לא בקי בהלכה, ולכן עשה כך.

7 הוא הדין לטבילת בעל קרי, דעת רב האי גאון - הביאו הרא"ש (סוף מסכת יומא) - שהיו מברכים על הטבילה בערב כיפור. אף על פי שגם במונע של רב האי גאון לא היה אפר פרה אדומה, והרא"ש עצמו משיב עליו את אפסר לברך על מנהג בעלמא, אבל לדעת רב האי גאון היו מברכים, ודאי שהיו מברכים לפני הטבילה ולא לאחריה, מדין עובר לעשייתו.

העלון והצלחתם של: מרים בת רחל- רפ"ש, רחל רונית בת מרים- זיווג הגון, אליהן בן מיה שיגדל לתורה חופה ומעשי"ט. השוע שי בן נרקיס לע"נ, עדן בת מזל- זיווג הגון בקרוב, תהילה בת לילי זיווג הגון, הדסה בת הנה, ירחמיאל בן יונה בריאות פרנסה טובה שלום בית, מזל בת נליה- ברכה והצלחה

אי זה הדרך ישכון אור

טז. למעשה, אדם שמתארח בשבת במלון, יברך בחדרו על אור החשמל "להדליק נר של שבת" ויחזיץ על הכפתור וידליק, שהרי יוצאים ידי חובה בהדלקת נרות חשמל כי סוף סוף החשמל מאיר, ואינו דומה למה שכתבו הפוסקים שלא מברכים על אור שבא מיהלומים, כי אין שם הדלקה, ולא יכול לברך "להדליק" נר של שבת, מה שאין כן כשמדליק מנורה חשמלית. ואם קשה להדליק בחדר, כגון שהאור יאיר דלוק ולא יצליח להרדם בלילה, יכול להדליק בשירותים, כמובן שלא יברך שם, אלא יברך בפרוודור וידליק את האור, ובשבת פתח את הדלת והאור יכנס לחדר, וכך ראיית אצל מרן זצ"ל שעשה כך.

מנורת לד ופלורוסנט

יז. יוצאים ידי חובה בהדלקת נר של שבת גם במנורת לד, חקרת ובודקתי מהי מנורת לד, כשמדליקים פלורוסנט יוצא ניצוץ שמדליק את הגז שהוא מאיר את הפלורוסנט, זה לא גז שורף אלא סוג של גז שעומד גם בלי חמצן. אבל זו אש גמורה, והמדליק מנורת פלורוסנט בשבת עובר איסור הבערה דאורייתא, כך כתב באנציקלופדיה תלמודית ערך חשמל (עמ' תשנ"ג) בשם הגרש"ז אורבך. במקומות של הר געש - אומרים שהיה הר געש בגולן - יש אבני בזלת שחורים, אבנים דומות לאבני שיש, ומצאו החוקרים לפני כששים שנה, שאם מקיפים את האבן עם זרם מכאן ומשם האבן מאירה בלי אש, וכך הכינו מנורות, היו טוחנים את האבן הזאת ומכניסים שם זרם וכך חוסכים בחשמל ובכסף. וכי ראינו הדלקה כזאת במשכן?! לכן הדלקה כזו היא מדרבנן. אם צריך להדליק בשבת מנורה לצורך חולה שיש בו סכנה, ויש אפשרות להדליק מנורת לד או פלורוסנט או מנורה רגילה, עדיף להדליק לד, ואם אין לו, עדיף להדליק מנורה רגילה שיש בה הצתה אחת ולא פלורוסנט שיש בו שלוש הצתות דאורייתא, וצריך למעט במלאכות. אבל יוצאים ידי חובת הדלקת נרות במנורת לד שהוא עושה פעולת הדלקה, ולא דומה לאבנים טובות. וכל שכן שיוצאים ידי חובת הדלקת נרות במנורת פלורוסנט. אני שומע כל מיני רבנים, שלא יודעים באמת מה זה לד ופלורוסנט ואומרים דברים אחרים, לכן אני אומר כאן דברים ברורים.

בניו הנשואים

יח. יש אחד שהעיד בשם מרן זצ"ל, שהורה שבת נשואה המתארחת אצל הוריה יוצאת ידי חובה בהדלקת אמה. אבל זו עדות לא נכונה, כשהיינו באים אצלו לשבתות וחגים, והיו מייחדים לנו חדר, מרן היה מדרוך אותנו להדליק בחדר, וכך כתב המאמר מרדכי (רסג סק"ו) שאם מייחדים להם חדר צריכים להדליק שם נרות בברכה. וגם החיד"א בברכי יוסף (שו"י ברכה סק"ג) שכתב שאין הבת הנשואה צריכה לברך, דיבר דוקא שלא מייחדים להם חדר, אבל אם יחדו להם חדר⁸ תדליק בחדרה בברכה. ואם מפחדים מסכנה שיתקינו מדף⁹ כמו שאמרנו, חכם עיניו בראשו, ויכולים להדליק גם בכוסיות עם שמן ופתיל צף¹⁰ שזה פחות מסוכן מנרות שעווה.

בנים רווקים

יט. בן רווק זקן שגר אצל הוריו וסמוך על שלחנם, יוצא ידי חובה בהדלקת אמו. וכן אם בנו או בתו התגרשו וחזרו להיות סמוכים על שלחנו, הרי הם חוזרים להיות כמו אחד מבני הבית, ואפילו אם יש להם חדר, אין זה בגדר מייחדים להם חדר, ויוצאים ידי חובת נר שבת בהדלקת האמא.

בימים ההם בזמן הזה

כ. לכאורה מדוע בימינו צריך להדליק נרות, הרי יש אור של החשמל? הרב משה פיינשטיין (בספר דברות משה פרק במה מדליקין הערה מג) עמד בשאלה זו כבר לפני כחמישים שנה, וכתב, מפני שלפעמים יש הפסקת חשמל צריכים להמשיך להדליק נרות שבת. ואמנם חז"ל לא היו מתקנים נר שבת בשביל הפסקת חשמל כיון שאינו מצוי, אבל לאחר שכבר תיקנו, לא נוכל לבטל תקנה זו, גם בשביל דבר שאינו מצוי. הגרש"ז אורבך (בשלחן שלמה סימן רסג אות ג) אומר טעם אחר, בנר של שבת יש כמו שאומרים האשכנזים 'צני' דינים', שהרי הרמב"ם בפרק ה' מהלכות שבת (ה"א) כתב שיש בהדלקת הנר משום עונג שבת, אבל בפרק ל' (ה"ה) כתב שיש בהדלקת הנר משום כבוד שבת. כי כבוד שבת הוא דבר שנעשה מערב שבת, כגון לערוך שלחן שבת, לסדר את המיטות, להתרחץ, לטבול במקוה אם זה לא ביטול

⁸ לדעת חכם בן ציון אבא שאול (בשו"ת אור לציון ח"ב פ"ח אות ו), דוקא אם אחרים לא יכנסו לחדר כל היום, תדליק בברכה. אבל זה לא מצוי שאף אחד לא נכנס במשך השבת, כי לפעמים צריכים לקחת מהחדר איזה דבר. איני יודע אם הוא ממש התכוין לזה, על כל פנים להלכה די שבזמן שהאורחים נמצאים בחדר לא נכנסים לשם.
⁹ לא הבן בעצמו 'עשה, הוא בן תורה, זה ביטול תורה! פעם מרן זצ"ל בא לבקר בהפתעה את אחד מבני המשפחה, וראה אותו מתקין ארגז של אמבטיה מקרשים, הרב צעק עליו: מה אתה עושה חצי שעה?! תבאי נגור, ואתה תשב זה, זה ביטול תורה! נבלד מכאן מוסר השכל, אברך צריך להתרחץ בתורה, יבאי נגור וישלם לו 50 ₪ שיתקן את המדף.
¹⁰ ביום טוב אם לא הכניסו את הפתיל לגלגל שלו בערב יום טוב, מותר להכניס את הפתילה לתוך המצוף, ואין בהו איסור מדין מתקן לו, או ממה בפטיש.

כך, יש הרבה פרטים שצריך לתת עליהם את הדעת. וגם ביקשתי שיתתחו את המקוה בבין השמשות. שלחתי מכתב לרב לנדא רבה של בני ברק, וביקשתי ממנו לפתוח את המקוה בערב שבת בין השמשות בשביל הספרדיות, והוא החזיר לי תשובה לא ברורה. אבל הרבה שמעו בקולי, בעכו למשל יש שם רב עיר אשכנזי, אבל יאמר ליכונתו כיון שהוא למד בישיבת חברון זו הוא 'פתוח' יותר ומוכן לקבל, והוא שמע בקולי והורה לפתוח את המקוואות בבין השמשות. ונמצא כאן גם הרב משה צבי בוחבוט רבה של טבריה, וגם אצלו מקפידים על כך. פעם לא כל כך שמעו למרן זצ"ל בזה, ברוך ה' שיש היום רבנים טובים שמנהיגים את הציבור בצורה נכונה על פי הפוסקים של מרן זצ"ל, אשר כל פסקיו הם פסקים של גדולי האחרונים, יש שלא יודעים את האחרונים הללו, וכי כולם בקיאים כמו מרן זצ"ל!?

"כל אשה ובת מדליקה נרות שבת"!!

יב. בנות רווקות הגרות בבית הוריהם לא ידליקו נרות שבת, ואם רוצות להדליק ויש להם כסף מיותר שידליקו בלי ברכה, לפני כ-54 שנה האדמו"ר מליובאוויטש ע"ה פרסם שכל אשה ובת תדליק בברכה, ועשו לזה פרסומת על רכב עם אורות, ומרן זצ"ל בזמנו דיבר על כך בפנית ההלכה ברדיו, בתור רב ראשי לישראל, וכעסו עליו, איך העיז לחלוק על האדמו"ר מליובאוויטש, אבל הם פסקו על פי הרמ"א (סימן רסג סעיף ח) ומהר"ל (סי' נג) שהביא הבית יוסף בשם תשובה אשכנזי, שאפשר לברך על תוספת אורה. ואילו אנחנו פוסקים לספרדים שלנו על פי דעת מרן שם, שאין מברכים על תוספת אורה. ובפרט שגם גדולי האשכנזים כתבו שאין לבנות רווקות לברך על נרות שבת, ואם יברכו זו ברכה לבטלה, כך כתב הגאון בעל תשובה מאהבה (ח"ב סימן רלט), תלמידו של הנודע ביהודה, נפטר לפני כמאתים שנה. וכן דעת הגאון רבי שלמה קלוגר (בשו"ת טוב טעם ודעת תליאה סי' צח). וכן כתבו כמה מרבתינו הספרדים, ביניהם ספר פתח הדביר (ח"ג סי' רסג אות ז) שמדייק כך מהמרדכי ומהכלבו. וכן מוכח ממה שכתב רבי חיים פלאג' (ברוח חיים סי' רכג אות ב), שכלה המברכת פעם ראשונה על הדלקת נרות על מברכת שהחיינו. משמע שעד שנישאת לא מדליקה, ואילו לפי האדמו"ר מליובאוויטש כבר בגיל 12 היא מדליקה בפעם הראשונה. אמנם אפשר לדחוק שהחובו חל עליה רק כשהיא נשואה, אבל הפשט לא יופשט שבנות רווקות לא מדליקות. מרן זצ"ל קרא אז לרבני חב"ד ואמר להם: למה אתם רואים את זה כפגיעה באדמו"ר, אנחנו מכבדים אותו שהקים עולה של תורה, שעשה הרבה דברים טובים, כאן זה ענין של הלכה. גם אני מגיע להרבה מקומות ברחבי העולם, ואני רואה את הפעילות שלהם ברוסיה, בפראג, ובכל מקום.

עשר במגש אחד

יג. כתב מרן בשלחן ערוך (סימן רסג סעיף ח): שנים או שלושה בעלי בתים אוכלים במקום אחד, יש אומרים שכל אחד מברך על מנורה שלו, ויש מוגמגם דבר, ונכון ליהיה בספק ברכות ולא יברך אלא אחד. והרמ"א כתב בהגה: אבל אנו אין נוהגים כן. כי האשכנזים נוהגים בזה כדעת מהר"ל שמברכים על תוספת אורה. תבואו ללובי של בית מלון, ותראו שיש שם מגש ומדליקים שם הרבה נרות, הם סומכים על מהר"ל. אבל אני מסופק אם גם לאשכנזים נכון הדבר שעשה משפחות ידליקו במגש אחד, כי יתכן שכונת הרמ"א כשכל אחד מדליק בחלון אחר וכדומה, מפזרים את הנרות וכך יש תוספת אורה, אבל לא שכולם מדליקים על מגש אחד. ספרדי שהולך לבית מלון צריך לדעת לא להדליק במגש שכולם מדליקים בו, וזה ספק ברכה לבטלה.

חמירא סכנתא

יד. בתי מלון לא מרשים להדליק בחדרים, כי הם מפחדים משריפה, ובצדק, יש גם בשיבות שלא מרשים לבחורים להדליק נרות בחדרים, כי מפחדים שיפול הנר ויגרום לשריפה ח"ו, בחורים צעירים אין להם מספיק אחריות. אצלנו בישיבת חזון עובדיה לפני כעשרים ושבע שנים, קומה שלימה עלתה באש בגלל שמישהו הדליק נרות והם נפלו על מגבת, ובליל שבת באמצע ערבית כולם קפצו מהחלונות. אבל יש פתרון שאב הבית יתקין מדף בכל חדר עם בית קיבול לשמן, וידליקו בפתיל צף, ונרות כאלו לא נופלים כמו נר שעווה, ובכל ערב שבת ידליק אחד מחברי החדר בתורנות, ולא יסמכו על הדלקת הנרות שבחדר אוכל. גם בנות שלומדות בסמינר נמצאות בפנימיה מדליקות נרות, וישומו לב להדליק במקום שלא יהיה סכנה.

והוא עומד עליהם

טו. פעם הוצרתי לדרוש בבקשות שבבית הכנסת "עדיס", והיית במלון, לא יכלתי להדליק נרות שבת בחדר כי הם לא מרשים, זה גול, באת למלון על דעת להישמע להוראות המלון. אבל אמרתי, אני נעמד ליד הנרות עד שהם יכבו, אומרים את דעתם שגם הם יסכימו, אמנם הם לא יכריזו שהם מסכימים, כי הם מפחדים שלא יעמדו ליד הנרות, גוזרים מדעתם שמה לא יעמדו... אני הלכתי להתפלל, אבל העמדנו מישהו ליד הנרות עד שנכבו, מזל שלא היה עשן, כי אם היה עשן הגלאי היה מזזה אותו ועושה רעש... אבל זו הוראת שעה.

תורה... כל ההכנות הללו הם מכבוד שבת, אבל עונג שבת זה מה שנעשה בעצם יום השבת, אוכל דגים טובים, חמין טוב, אוכל לאור הנר, וקוראת לשבת עונג" זה ביום שבת, וכתבו האחרונים בדעת הרמב"ם שבהדלקת הנרות יש את שני הדברים, גם כבוד שבת, שבאים ומדליקים נרות לפני שנכנסת השבת, וגם עונג שבת שאוכלים לאור הנרות. ובימינו שיש את אור החשמל, ואולי אין את הטעם של "עונג שבת", אבל יש את הטעם של "כבוד שבת", שניכר בנורות שהם לכבוד שבת, ולכן מדליקים בזמננו. יש עוד תירוץ מדוע הדלקת נרות נהוגה בזמננו, יש אומרים שתיקנו הדלקה שהיא מעשה בידים, והדליק חשמל לא נחשב מעשה בידים. ויש אומרים משום שאין אפשרות לבטל את התקנה, כי אין בית דין יכול לבטל דברי בית דין תבירו אלא אם כן גדול ממנו בחכמה ובמניין (מגילה ב.).

תוספת אורה

כב. האור זרוע (ח"ב סי' יא, ד"ד ע"ג) כתב, מנהג כשר בעיני שמדליקים את כל הנרות בחדרים ולבסוף מדליקים נר שבת לכבוד שבת. והלא הוא מברך על תוספת אורה, והאור זרוע בעצמו הוא ה'בעלים' של ההלכה שלא מברכים על תוספת אורה? אלא שאת כל הנרות הוא מדליק שלא לכבוד שבת, ולכן כשמדליק את נר שבת לא נחשב שמדליק תוספת אורה, ורק אם מדליק את כל הנרות לכבוד שבת, בזה יש בעיה של תוספת אורה. וזו סיעתא יפה מאוד להדליק נרות שבת בזמננו, למרות שיש לנו את אור החשמל. בערב שבת יש נוהגים לכבות את אור החשמל קודם שמדליקים את הנרות, אבל לפי מה שביארנו אין צורך, וכן לפי זה גם בראש השנה ניתן להדליק נרות ביום השני למרות שיש את אור החשמל. יש מתחכמים לכונן שעון שבת שיפסיק אור החשמל בזמן הדלקת הנר ביום השני, אבל זו חסידות בלבד. אמנם מרן זצ"ל כתב בחזון עובדיה (שבת א' עמ' רטו), שראוי מאוד לכבות את החשמל לפני שמדליקים נרות שבת בערב שבת. אבל אני אומר לכם שמעולם מרן לא אמר לרבנית ע"ה או לשאר בני הבית שיכבו את אור החשמל לפני הדלקת הנרות, הרב הנחה את בני ביתו בכמה הלכות, אבל לא בדבר הזה, זאת אומרת שזו חומרא וחסידות בלבד. יש כאלה שכביכול עשו סתירה בין הילקוט יוסף (מהדורת תשנ"ב, סי' טעג ט"ח) שכתוב שם שלא צריך לכבות את החשמל, לבין חזון עובדיה שכתוב ראוי מאוד לכבות. אבל אין סתירה, מי שיכול להחמיר בזה, שיחמיר על עצמו. ויש עוד כמה טעמים להסביר מדוע אין חובה לכבות את אור החשמל, בילקוט יוסף (החדש מהדורת תשע"א סימן רסג בקונטרס אחרון סי' ד) הבאנו שמונה טעמים בדבר הזה.

תקנה ממקומה לא זהה

כא. אין יכולת בידנו לבטל תקנות שקבעו חז"ל, כמו חזרת הש"ץ שהיא נתקנה בשביל מי שלא בקי להתפלל, והיום כולם בקיאים להתפלל, ובכל זאת לא ביטלו את התקנה של חזרת הש"ץ¹¹. וכן ברכת מעין שבע בליל שבת שתיקנו אותה בשביל העם שמאחרים לבית הכנסת, וחששו שכולם יאמרו את התפלה ויחזרו לביתם, ואותם יחידים ישארו לבד, והיו באים לסכנה, כי בתי הכנסת היו בשדות¹², לכן הוצרכו את התפלה בברכת מעין שבע שכל הציבור יצאו ביחד. היום אין מציאות כזאת כי בתי הכנסת בתוך העיר, וגם יש אור של חשמל בדרכים, ואף על פי כן תקנה לא זהה ממקומה. וכן בשבת גזרו שלא לקחת תרופות, גזרה משום שחיקת סממנים, היום לא יודעים לחשוך סממנים ולרקוח תרופות, והאיסור נשאר במקומו.¹³ ביביע אומר חלק ג' בתשובה אחרונה שבחלק חושן משפט, וכן בחלק ג' בתשובה האחרונה, הרב מביא דיון הפוסקים בדין שאסור לגדל בהמה דקה בארץ ישראל, מפני שהיא הולכת ורועה בשדות של אחרים, אמנם היא לא עוברת איסור, היא לא מצנקה... אבל הבעלים עוברים משום גזל. לפני למעלה משבעים שנה כל השדות בארץ היו של גוים,

חנוכה על בטריה

כג. בחנוכה האחרון הביאו לי חנוכה שיש בה מנורות קטנות עם חוט להט, ופועלת על בטריה, וכשהבטריה נגמרת לאחר חצי שעה המנורות נכבות. זה מיועד לאדם שטס במטוס, אם ידליק נר במטוס יבוא הדייל ויצעק עליו... וביקשו ממני שאתן להם הסכמה, לכתחילה צריך שיהיה פתילה ושמן או נר דומיא דבית המקדש, אבל כשאין ברירה כגון אם טס, או חילים שנמצאים במרדף וכדומה, זה פתרון שבשילם בדיעבד, מפני שזה לא לד אלא חוט להט ממש, וזה לא חשמל שהיה חשש שיפסיק פעם, אלא בטריה שמהוויקה לפחות חצי שעה, וידליק חנוכה זו בלי ברכה.

¹¹ לפני ששים שנה היה בית כנסת ברחוב בצלאל 33, היו באים לשם עולים חדשים שלא ידעו להתפלל, היו שומעים את החזן ואומרים "ברוך", "מודים", ומשתחווים. כשהחזן גמר לספור את העומר הצביעו עליו ואמרו: "כמו שאמר חכם... כנראה יצאו מדין שומע כעונה. מרן זצ"ל היה אז דיין צעיר לימים, והתפלל שם כי הסבא חכם אברהם פטאל היה נר קרוב לשם, והיה למרן צער מהצורה שהם מתפללים, ציבור שלם לא יודעים להתפלל, אבל יש להם יראת שמים! ואמר לחמיו: תיקח אותם בין מנחה לערבית, תעשה להם קורס בעברית. ואכן הסבא ישב איתם כל יום חצי שעה בין מנחה לערבית ולימד אותם לקרוא. ולאחר כמה שנים כשמרן בא לבקר אצלו, אמר לו: בא תראה את הציבור, והרב לא הכיר אותם כי הרון ה' כבר ידעו לקרוא. ולמרות שהיום לא מצוי דבר כזה, ממשכים להתפלל חזרת הש"ץ ותקנה ממקומה לא זהה.

¹² היו עושים בתי כנסיות בשדות, כי "כל עיר שגטתיה גבוהים מבית כנסת לבסוף חרבה" (שבת יא.). המאירי כתב שאם הבתים נעשו גבוהים לצורך דירות מותר, כי לא עושים לשם נוי ויופי כמו ארמון של מלך, ועל זה סמכו היום שעושים בנינים גבוהים של עשרים ושלושים קומות, בפרט בארץ ישראל שיש מצוות ישראל שיראל.

¹³ אבל מותר לקחת כדור אקמול שמשכך כאבי ראש או ויטמינים, וכן כל תרופה שמרפאה את התחיל לקחת את התרופה מערב שבת מותר, ואם לא אסור.

באפשרותך להאזין בשידור חי לשיעורו השבועי של מרן הראש"ל שליט"א מוביחבנ"ס היודים כל מוצ"ש"ק בשעה 20:30 השיעור מתחיל בשעה 21:00 וכן ניתן לשמוע גם שיעורים קודמים בקו הליכות "בית מרן" 5293 * שלוחה 2



השבוע זכות השיעור "בית מרן" מוקדש:

אליהו בן מיה
שיגדל לתורה חופה ומעשי"ט

בן ציון שמעון בן יפה ומרדכי
לעילוי נשמת

יהושע שי בן נרקיס
לעילוי נשמת

עדן בת מוזל
זווג הגון בקרוב

לכל המשוען להתברך מפי קודשו של מורינו ורבינו הראש"ל שליט"א בשיעורו השבועי להצלחה לרפוא"ש או לעילוי נשמת יקירכם **חייגו: 5290***

ניתן לשמוע את השיעור של הראש"ל שליט"א גם בתדרים החדשים של 'בית מורשת' 90.8fm, 92.5 fm, 100.7 fm ובקול חי 92.8fm, 93.00fm

ילד יקר! אם ברצונך לראות את חידושך על פרשת השבוע בעלון "בית מרן" השאר את שם מלא ומספר טלפון ב- 5293 * שלוחה 7 ובמידה ותבחר אנו נחזור אליך לקבלת חידוש התורה. (ניתן להשאיר עד חודש קדימה)



כאן מגדלים גדולי דור נתנאל שגיב נ"י

מאת התלמיד החביב: נתנאל שגיב נ"י

כתוב בפרשת השבוע: "ויחי יעקב בארץ מצרים... ויקרבו ימי ישראל למות..." בתחילה כתוב "ויחי יעקב" ובשעת פטירתו כתוב "ויקרבו ימי ישראל למות" מבוא הרה"ג רבי יעקב שיכנזי שליט"א בספרו "קול יעקב" שאפשר לומר בדרך צחות. שזה מה שאמרו חז"ל במס' תענית ה' עמ' א' "שיעקב אבינו לא מת" דהנה כשאמר יעקב נאמר "ויחי יעקב" אבל כשאכיר מיתה כתב בפס' "ויקרבו ימי ישראל למות" ולא כתב ויקרבו ימי יעקב למות כי יעקב לא מת.

העלון להצלחתם של: מנחם יוסף בן שמואל זווג הגון, ישי ניסן בן דבורה זווג הגון, נתנאל חנייה זווג הגון, אוריאל בת אוריאל הצלחה בכל מעשה ידיה, נאור שלום, נחיה דניאל, נועה כרמלה ושירי בני אוריאל זיווגים הצלחה ונחת, שמואל בן כרמלה בריאת רפ"ש, שלמה בן קרן חזרה בתשובה, שלמה ניר בן נעמי רפ"ש פרנסה טוב ושפע.



הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
ראב"ד ירושלים וראש בד"ץ "אור שרגא"

ימי השובבי"ם

העמים" מסתלקת ממנו. פזר גדול אם פזר זרעו יקיים "פיזר נתן לאבינונים קרנו תרום בכבוד וצדקתו עומדת לעד", כמו שהגמרא אומרת הנותן סלע לצדקה ואומר בשביל שיחיה בני הרי זה צדיק גמור ולכאורה איפה ראינו אדם שנותן צדקה הוא בבחינת צדיק, אפשר לקרוא לו נדיב, כי צדיק הוא מי ששומר על אות ברית קודש כמו יוסף הצדיק, שנאמר "צדיק יסוד עולם". ויתר מזו איך הוא נותן צדקה בשביל שיחיה בנו, והתנא אומר אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב לקבל פרס. אלא אומרים המפרשים שהכוונה היא שנותן צדקה בשביל שיחיה בנו אלו הבנים שפנלו בכוחות הקליפות על ידי שפגם באות ברית קודש, ועל ידי הצדקה הוא מחייה אותם, ולכן נקרא צדיק.

וגדול כוח התפילה והתענית לקבל את האדם בתשובה ולקרבו לשכינה, כמו שהמשנה אומרת אילן המשיך פירותיו סוקרו בסיקרא, כלומר צובע אותו באדום כדי שאנשים ידעו שהעץ הזה חולה והתפללו עליו. ואמרו חכמי המוסד כידוע כי אדם עץ השדה ונחשב לאילן, ואילן שמשיר את פירותיו קודם הזמן צריך להתפלל הרבה שהש"ת יציל אותו מהשטן ומיצה"ר, ויקיים בו "אשר פרוי יתן בעתו ועלהו לא יבול", יבטח בה' בכל ליבו, ויעשה טוב ויתקן את ברית קודש, ועי"ז יזכה להתענג על ה' והשם יתברך ימלא את כל משלות לבו, כיון שתיקן הברית הוא התיקן לכל דבר, והשפע בשני העולמות תלוי בשמירת ותיקון הברית, וניצול מעל המקטרגים ומכל הדינים והצרות, ובתנאי שירבה בתשובה. וכמ"ש הרמ"ק אע"ג דאין דבר העומד בפני התשובה, יש הבדל בין עוון זה לשאר העוונות, דבשאר העוונות שב רופא לו, ובעוון הזה צריך להרבות בתשובה חרטה על העבר וקבלה על העתיד. ולכן בשאר העוונות משפט רשעים בגיהנם י"ב חודש, ואחר שהודרך זוכה לראות את פני השכינה. ומנהגו בכל שנה לערוך תיקון מיוחד ברוב עם בתענית דיבור ותענית אכילה ואמירת עננו ככוונת הרש"ש בביהכ"נ "נווה דוד" שבשכ" הגבעה הצרפתית בירושלים והשנה בעז"ה התקיים התיקון ביום שני ט"ז בטבת בשעה 9 בבוקר ואשרי הזוכה להשתתף ולתקן את תיקון נפשו.

להשיג את ספרי הרב שליט"א בטל' 054-8463097 דוד

ימי השובבי"ם ועוז הדרם הימים המסוגלים לתקן את עוון פגם הברית יותר משאר ימות השנה.

כי כל המצוות תלויות בשמירת הברית, כי אדם שמתקן את הפגמים יכול לשמור את כל מצוות התורה, כמ"ש לשומרי ברית ולזוכרי פיקודיו לעשותם, כי מי שתיקן את פגם הברית הוא נקרא שומר בריתו, וממילא ולזוכרי פיקודיו לעשותם, כי מי שתיקן את פגם הברית הוא נקרא שומר בריתו, וממילא ולזוכרי פיקודיו לעשותם שלומד תורה ואינו שוכח.

ימי השובבי"ם שהם ר"ת פרשיות: שמות וארא בא בשלח יתרו משפטים, השנה שנה מעוברת ומוסיפים ת"ת תרומה-תצוה) שבהם קוראין את השעבוד שהיה לאבותינו במצרים, והשתעבדו בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה, לברר את כל ניצוצות הקודשה ולתקן חטא אדם הראשון.

ורבותינו רמזו על תיקון פגם זה כבר בפסוק הראשון של חומש שמות, "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" "ואלה" ר"ת- וחייב אדם לתקן הפגמים. "שמות" ר"ת- שגורם מוות, כי העונש של העוון הזה הוא מיתה, כמו שמצינו אצל ער ואונן שהיה להם הפגם הזה, ונאמר "וירע בעיני ה' וימת גם אותם". "בני" ר"ת- בגלגול נפש חיזור, כי אדם שלא עשה את התיקון בחיי חיותו יצטרך לחזור בגלגול עד שיתקן. "ישראל" ר"ת- יהיו שרים רוצים אחריו להאבידו. ומי אלו השרים שירוצו לאבדו? "הבאים" ר"ת- הם בניו אשר ינקמו ממנו, כמו שכתוב אויבי איש אנשי ביתו, וכי אנשי ביתו הם האויבים שלו? אלא הכוונה לאותו חטא שיצא מהאדם בין שוגג ובין באונס, הם בניו רק שאין להם גופות. כפי המנהג הקיים בירושלים שהבנים לא מלווים את האבא לבית העלמין. כי אם הבנים הולכים גם הבנים האלה שאין להם גופות הולכים אחריו ומציעים אותו צער גדול, למה הוא ברא אותם וזרק אותם לתוך הקליפות, אבל מי שלא פגם באות ברית הקדוש מעולם בניו יכולים ללוות אותו, שנאמר "מתהלך בתומו צדיק אשרי בניו אחריו", כי אם האבא הצדיק שהוא שומר את היסוד אשרי בניו שיכולים ללכת אחריו לבית העלמין, כמו שמצינו אצל יעקב אבינו ע"ה כי בניו ליוו אותו לקברו במערת המכפלה, כי הוא היה צדיק גמור, כמ"ש "ראובן בכורי אתה כחי וראשית אונני" שמעולם לא פגם באותו ברית קודש. "מצרימה" ר"ת- מכלל צד רע יהיה מזלו הרבה, כי הפוגם באות ברית קודש פוגם במזל שלו. "את" ר"ת- ארץ תקיאה, כמ"ש "ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה" ואין לך רומאה גדולה מזו. "יעקב" ר"ת- יהיה עניית קשה בביתו, יש עני ממון, יש עני בשמחות, ויש עני בבריאות. "איש" ר"ת- אם יעשה שינוי, יתחרט על העבר ויקבל על העתיד. "וביתו באו" ע"י כן יחזיר את כל הניצוצות שנתפזרו על ידו לביתו שהוא מקום הקדושה.

עוד רמזו העניין גם בטעמי המקרא, שמעלתם יותר מהתגין ומהנקודות והאותיות שבתורה, הם: זרקא מקף שופר הולך סגולתא פזר גדול וכו'. זרקא מי שזרק זרעו לריק. מקף מיד מקיפים אותו האויבים דיינו כוחות הקלפיה שהם אויבי איש אנשי ביתו. שופר הולך שופר לשון שופרא היופי והחן הנסוך על פני האדם מסתלק ממנו ונמחה לבהמה, כמו שכתוב: "ומוראכם וחתכם יהיה על פני חית השדה" שהאריה נוואה אדם היה צריך לברוח ממנו ולפחד מן האדם, ועי" החטא היופי הזה הולך והאדם מפחד מהאריה, כמ"ש "ואדם ביקר בל ילין נמשל כבהמות נדמו", "ביקר" אותיות בקרי, ואם אדם פוגם ביקר נמשל כבהמות נדמו, ממילא הבהמה לא מפחדת ממנו. סגולתא יחודו של עם ישראל שנקראים סגולה, כמ"ש "והייתם לי סגולה מכל

החיוזוק היומי

"כל אחד ואחד מאיתנו חייב תמיד להאמין ביכולות שיש לו! כשיש לך את בורא עולם יחד איתך- יש לך הכל!"

ניתן להאזין לחיוזוק היומי *5293 בשלוחה 8- <13

הגה"צ המקובל הגדול רבי שלמון מוצפי זצוק"ל
יום פטירתו: י"ז טבת ה'תשל"ה



הדליקו נר
לאורם נלך

הגה"צ המקובל הגדול רבי שלמון מוצפי זצוק"ל

תעניית לרוב, בליל שני וחמישי היה רבינו ער כל הלילה והיה עוסק עם חברים בתורה, והיה מתפלל כל ימיו בנץ החמה כ"כ היה רבינו טובל במקווה במהירות וזריזות גם לענת זקנתו. כל לילות החול לא היה בא רבינו לביתו אלא היה שוהה בחדרון קטן סמוך לבית הכנסת, ומימיו לא אכל שום סעודה מחוץ לביתו, רבינו היה נזהר ביותר בענין הגול ולכן לא עיכב שכר פועל או כל שירות אחר שקיבל אלא היה משלם מיד. כ"כ היה נזהר מאוד בכספי צדקה והקדש שהיה ממונה עליהם עד הפרוטה האחרונה והיה סופר בכל ערב את כל הכסף ובודק את החשבונות שהכל כשורה. רבינו התרחק מאוד מבעלי שררה ומכל דבר השייך לשלטון עד שאפי' אגורה אחת לא היה לוקח מהביטוח לאומי וזאת בהיותו אב למשפחה ברוכת ילדים. רבינו היה מופשד לקיים את כל מצוות התורה הנדירות לקיים אותם כגון: לקט שכחה ופאה וכן מצוות פדיון פטר חמור, ראשית הגז, וכו' רבינו היה נזהר מאוד בתרומות ומעשרות והיה מפריש הכל בעצמו. כ"כ היה איש אמת אוהב כל אחד מבני ישראל אך את מעשיו היה מסתיר בתכלית באופן הצנוע ביותר. רבינו השאיר אחריו דור ישרים מבורך: את בנו הגאון הגדול רבי בן ציון מוצפי שליט"א ראש ישיבת "בני ציון" ואת בנו הגאון הגדול רבי דוד בצרי מוצפי זצ"ל ראש ישיבת "מנחת יהודה" ויבדל"ח את חתנו הרה"צ המקובל רבי דוד בצרי שליט"א ראש ישיבת השלום". רבנו נפטר ב"ז טבת ה'תשל"ה (1974 למנינינו) והוא בן 74 בפטירתו ונטמן בהר המנוחות בירושלים ע"ה.ק.

ביום שלישי הבא יחול יום פטירתו של הגה"צ המקובל הגדול רבי שלמון מוצפי זצוק"ל רבנו נולד בתאריך כ"ז שבט ה'תר"ס (1900 למנינינו) בעיר בגדד שבעירק. רבנו למד בישיבת "מדרש בית זליכה" אצל רבו המובהק המקובל האלקי רבי יהודה פתייה זצוק"ל. בחודש אלו שנת ה'תרצ"ה (1935 למנינינו) עלה רבנו עם בני משפחתו לארץ ישראל והשתקע בשכונת הבוכרים שבעירי'ק ירושלים. בחודש אלו ה'תש"ב יסד רבנו את ישיבת "בני ציון" סמוך לקבר רחל ושמה עסקו בני הישיבה בעיקר בלימודי הוזהר והקבלה, במלחמת העצמאות עברה הישיבה לשכונת מקור ברוך. נצטט מתוך הספר "דורש ציון" על גדולתו של רבינו רבינו היה בעל יראת שמים טהורה, ומעולם לא החניף לאיש, לא הנהג משום אדם ואפי' מקרוביו אלא רק מיגיע כפיו, רבינו לא בזבז אפי' רגע מחייו לריק או בשיחה בטלה, עסק בכל חלקי התורה יומם וליל גם בשכבו על ערש דווי, רבינו סבל מכמה חוליים ומלאכות והיה תמיד צוהל ושמת, והיה שמח בחלקו, ומסר נפש על חינוך בני ובנותיו, ונהנה מאוד בקדושת בית הכנסת, וכיבד תלמידי חכמים בכל כוחו. רבינו היה קם בחצות הליל והיה מקונן שעה ארוכה על החורבן והשכינה ועל עם ישראל שהם בגלות, רבינו שפך דמעות רבות על צרות הכלל והפרט, והיה אוהב כל אדם מישראל כנפשו ומאודו, ולא נהנה מכתרה של תורה של תורה, וסיגף עצמו ונפשו במיעוט אכילה ומיעוט שינה, והתענה

העלון להצלחתם של: אורלי בת שרה נחת פרנסה, דן אחיעזר בן אלנית ושני בת אורית לזרע בר קיימא ופרנסה, שי בת חגית לזווג הגון בקרוב, יעקב בן שרה לרפ"ש, רעות בת אהובה זיווג הגון בקרוב, הדר בת אהובה- זיווג הגון בקרוב, שירה בת פנינה הצלחה בכל, שירן בת דנה חזרה בתשובה שלימה, שלמה בן עופרה יונה זיווג הגון.

מאור ישראל



הרב ישראל לורי שליט"א
בסיניו הקמוצה בדריו קול חי בתוכניתו של הרב בן לילו
כל יום חי בשנת 1330

ומ"מ טוב שיתרום את אותו הסטנדר לבית נוסת אחר צריכים ולמצווה גדולה יחשב לו. שאלה: השוכר דירה מחבירו ונהיה סתימה בכיור, מי צריך לשלם את התיקון השוכר או המשכיר?

תשובה: המשכיר טוען שאינו רוצה לשלם משום שהוא נתן לשוכר את הדירה כשהיא מושלמת ולא היתה סתימה בכיור אלא הכל היה תקין, ומה שנעשה השוכר זה שאשם ולכן הוא זה שישלם.

וכדי ליפשוט ספק זה יש להביא את המשנה במס' בב"מ ק"א. שאומרת שהמשכיר בית לחבירו המשכיר חייב בדלת בנגר ובמנעול ובכל דבר שמעשה אומן אבל דבר שאינו מעשה אומן השוכר עושהו, הובל של בעל הבית ואין לשוכר אלא היוצא מן התנור ומן הכירים בלבד. וכן פסקו כל הראשונים הרי"ף בדף נ"ח שם וכן הרמב"ם פרק ששי מהלכות שכירות הל' א וכן פסקו הטור והשו"ע בחוש"מ סי' ש"ד סעי' א'.

ולפי האמור נראה לומר שהמשכיר הוא זה שיצטרך לשלם את תיקון סתימת הכיור שהרי זה בכלל מעשה אומן, ומה שטוען המשכיר שהוא הביא לשוכר כיור בלי סתימה לפיכך יש לחלק שאם הסתימה נעשתה מחמת השימוש הרגיל בו שזה הבלאי של הכיור ודאי שהמשכיר יהיה חייב לשלם שהרי זה מצרכי הדירה, אבל באופן שהסתימה נעשתה מחמת פשיעת השוכר שלא השיג שיכנסו לכלוכים לכיור וכד' או במקרה כזה השוכר יהיה צריך לשלם שהרי הוא הגורם לזה בפשיעתו.

להלכה: אם הסתימה נעשתה מחמת ריבוי השימוש בכיור שזה בלאי רגיל המשכיר יהיה חייב לשלם על הסתימה אבל אם זה נעשה מחמת פשיעת השוכר שלא הקפיד שלא יכנסו לכלוכים לכיור או הוא זה שהיה צריך לשלם.

שאלה: בית הכנסת שעשו מגבית לעשרה סטנדרים ואחד המתפללים לקח על עצמו לתרום סטנדר אחד ואח"כ כשאלו שלם אמר לו הגבאי שלא צריך לשלם היותו אחד לקח על עצמו את העלות של כל הסטנדרים האם אותו אדם שרצה לתרום סטנדר אחד יהיה חייב ליתן כסף זה לצדקה שהרי זה כמו הקדש זה דינאם שכל מה שתרם זה דווקא על דעת שאין סטנדרים?

תשובה: כתב הגהות אשר"י בפ"ה ב"ב האומר חפץ פלוני אני נותן לצדקה וכו' אינו יכול לחזור וכן פסק מרן השו"ע ביו"ד סי' רנ"ח סעי' י"ג והטעם לכך כיון שהוציא משפתיו חייב לשלם כמו בהקדש ולפי"ד בנ"ד י"ה חייב אותו אדם לשלם על אותו הסטנדר שקיבל על עצמו לתרום שהרי הוציא בשפתיו.

אבל יש לדחות שהרי המשנה בנדרים דף נה: אומרת שכל הנדרים שאדם נודר זה על כוונת לבו ולא לפי משמעות הנדר, וכן פסק הרמב"ם בפ"ה מהל' נדרים הל' ה' וכן הטור והשו"ע ביו"ד סי' ר"ח סעי' ג' שכתב מרן בזה"ל פ"ל הַנֹּדֵר, או נִשְׁבַּע, וְאִין דְּבָרִים שֶׁבְּגִלְגָּלָן נִשְׁבַּע או נָדַר, וְלֹמְדִים מִקֵּם לְאִיזָה נִתְפָּן. וְהוֹלְכִין אַחַר הָעֵינָן, וְלֹא אַחַר מִשְׁקִיעוֹת הַדְּבַר. פִּי צַד, הִיָּה טְעוֹן מִשָּׂא שֶׁל צָמֹר או פְּשָׁתִים, וְהִיָּה רִחוֹ קֶשֶׁה, וְנִשְׁבַּע או נָדַר שֶׁלֹּא יַעֲלֶה עָלָיו צָמֹר או פְּשָׁתִים לְעוֹלָם, הִיָּה נֶה מְתָר לְלִבְשׁ בְּגָדֵי צָמֹר או פְּשָׁתִים וְלִהַתְּפֹסוֹת, וְאִינוֹ אֲסוּר אֲלֵא לְהַפְשִׁילָן לְאַחֲרָיו. הִיָּה לְבִישׁ בְּגָדֵי צָמֹר, וְנִצְטַעַר בְּלִבְיִשְׁתּוֹ וְנִשְׁבַּע או נָדַר שֶׁלֹּא יַעֲלֶה עָלָיו צָמֹר לְעוֹלָם, אֲסוּר לְלִבְשׁ, וְמְתָר לְטַעַן עָלָיו וְמְתָר לְהַתְּפֹסוֹת בְּגָדֵי צָמֹר, שֶׁלֹּא נִתְפָּן זֶה אֲלֵא לְבִגְדֵי צָמֹר. וְכֵן פִּי צִצָּא בְּזָה.

להלכה: כיון שאותו אדם תרם דווקא על דעת שאין לבית הכנסת סטנדרים אבל עכשיו שיש סטנדרים יהיה פטור מלשלם וכך פסק הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א.

הרב אברהם דניאל שליט"א

רב בסניף הליכות בית מרץ



הלכות נשים

חלביים עם בשריים אלא תניח את אחד מהם בכיור ואת השני על השיש עד שטיפת הכלים.

שאלה: אישה המעוברת. או אישה אחרי לידה או מניקה. האם יש מקום להקל לה שלא להמתין שש שעות בין מאכלים בשריים למאכלים חלביים?

תשובה ג': כתב מרן כל שמקפידים שלא יתערבבו שניהם כלומר שלא יתערבבו שניהם מפני שאחד מתוק ואחד מלוח אינם מצטרפות זה לזה. ואף שיש בצירוף שניהם שיעור חלה אינה מחויבת בהפרשה מפני שמקפידה שלא יתערבבו זו לזו ואם אינה מקפידה כלל מצטרפים זו לזו.

שאלה: כמה השיעור שצריך להוציא מן העיסה ומה צריך לעשות עם החלה?
תשובה: יולדת בתוך שלושים יום מלידתה מותר לה לאכול מאכלים חלביים שהם חיוניים לה (כגון גבינה, קוטג' או חלב וכדומה) לאחר שעה אחת לאכילת בשר. וכן הדין למעוברת שיש לה צער בימי הריונה. ואם היא מניקה וצריכה חלב (שידוע שמאכלים חלביים מרבים חלב אם) יכולה להקל ולאכול מאכלים חלביים לאחר שעה. ואפילו לאחר שלושים יום מהלידה מותר כיוון שהיא מניקה. ואם אפשר טוב שתנקה בין שנייה שלא ישאר שם שאריות בשר (ועיין בכל מדור זה בילקוט יוסף איסור והיתר חלק ג').

שאלה: אישה שטועמת מן התבשיל. האם צריכה לברך עליו תחילה. והאם כשטועמת מתבשיל בשרי נעשית בשרית?

תשובה: אישה שטועמת מן התבשיל בערבי שבתות שיש בכך מצווה או בימי החול אינה צריכה לברך כיוון שאין כוונתה ליהנות אלא רק טעימה בעלמא ואם היא מתכוונת גם לתענוג חייבת לברך. ולדין של בשר וחלב. אם טעמה מן התבשיל שהוא בשרי ובלעה ממנו לכולה עלמא צריכה להמתין שש שעות. ואם לא בלעה ממנו אלא רק טעמה בלשונה וישר פלטה מפיה אינה צריכה להמתין שש שעות. אלא רק תשטוף את פיה ואם לעסה בשיניה כגון לצורך קטן אף שלא בלעה ממנו חייבת להמתין שש שעות.

שאלה: אישה שיש לה כיור אחד בביתה כיצד עליה לנהוג עם הכלים בשריים וחלביים?

תשובה: נכון שבכול בתי ישראל להיות בביתם שני כיורים אחד לכלים בשריים ואחד לכלים חלביים. ומעיקר הדין אנו הספרדים יכולים לשטוף בכיור אחד וכל זה הוא לשטוף באותו כיור כלומר מותר בסוף היום לשטוף את הכלים לכיור אחד (מפני שברוב הפעמים לא משתמשים במים חמים שהיד סולדת בהם וגם רוב השימוש בכיור הוא בחומרים פגומים) אבל נכון שלא להניח במשך כל היום כלים

פינת בריאות

אתם שואלים והמומחים עונים במייל:
betmaran1234@gmail.com



צמיחת שיניים בתינוקות

צמיחת שיניים אצל תינוקות

בקיעת שיניים אצל תינוקות היא מבורכת מאוד, אבל מדובר בשלב התפתחותי לא פשוט. ההתרגשות של החיוך הראשון והשמחה של ההיפוך הראשון אינן מעידות על הצפוי לקראת בקיעת שן ראשונה, שמלווה לעיתים בסבל רב לתינוק ואובדן שינה להוריו. 24 שיני החלב בוקעות בין גיל חצי שנה לגיל שלוש ויחד עם ההתרגשות בעת בקיעת שיניים עלולות להופיע שלל תופעות לוואי שונות. כאן תוכלו ללמוד איך להקל על חום אצל תינוקות ועל הכאבים המתלווים לבקיעת השיניים. איך נערכים לשן הראשונה?

סימנים מוקדמים לבקיעת שיניים:

תהליך בקיעת השן נמשך מספר ימים, המאופיינים בחוסר מנוחה אצל התינוק, התקפי בכי, ייצור רוק בכמויות גדולות מהרגיל, ירידה בתיאבון ועלולים להיות נדודי שינה תופעות אלו אינן מסוכנות לתינוק עצמו, לרוב יהיו אלו ההורים שסיבלו מחוסר המנוחה והעצבנות של התינוק. אז איך מזהים כאבי שיניים אצל תינוקות? אם תסתכלו לתוך הפה של התינוק, תוכלו להבחין שחניכיו אדומות, מגורות ונפוחות ובתוך זמן קצר תגלו בליטה לבנה וחדה בחניכיים. התינוק יכניס עצמים שונים לפה, כולל את ידיו וינסה "לגרד" את חניכיו הדואבות. עליית חום

קלה עלולה להופיע באותם ימים, כתוצאה מדלקת קלה באזור הבקיעה. זמן בקיעת השן הראשונה משתנה מתינוק לתינוק, אך לרוב ניתן לצפות לה בין גיל חצי שנה לעשרה חודשים.

תהליך בקיעת השיניים מסתיים לרוב עד לגיל שנתיים וחצי, ומתרחש לפי הסדר הבא:

1. החותכות התחתונות
2. החותכות העליונות
3. הטוחנות הראשונות והניבים
4. הטוחנות האחוריות

צמיחת שיניים אצל תינוקות עוברת בצורה כזו:

בדרך כלל השן הראשונה שצומחת היא אחת השיניים החותכות התחתונות, אחריה תצמח זו הצמודה לה ואז שתי השיניים החותכות מעליהן, שאר השיניים יצמחו לאיטן עד גיל שלוש שנים. למרות שנדמה כי כמות השיניים אינה מצריכה טיפול חשוב לדעת כי יש לנקות ולטפל החל מהשן הראשונה, שכן שיני החלב ילוו את התינוק במשך מספר שנים והתפתחות עששת אפשרית גם בשיני חלב.

בריאות איתנה!!



לחיות עם האמונה

הרב האגון רבי יעקב לונאסי שליט"א
גם הייתה יפה מזה
והיה עדין תוספתו של הרב לונאסי...

הרב אברהם ברבולא שליט"א
היה פנים אחרים בדרך
והיה עדין תוספתו של הרב ברבולא...

אתגרים בחינוך



הפתרון של הדממה

החרדים הקתוליים

שאלה: מה עושים כאשר התפילות לא מתקבלות? זה מעייף מאוד, לוקח את כל החשק מלחזור ולהתפלל, מייאש ומוריד באמונה. מה עושים במצב כזה, שבו רואה האדם שהוא מתפלל על דבר הנצרך לו, על פרנסה, על זוגיות, על חינוך הילדים, על בריאות וכדומה, אך תפילותיו לא נענות?

תשובה: כשאדם רואה שיש לו איזו צרה מתמשכת, וכל מה שהוא מתפלל, מתחנן ומפציר לא עוזר לו, עליו לעבוד בכיוון נוסף: להשלים עם המציאות שהקב"ה שם אותו בה. עליו להבין שיש כאן איזה מהלך שהוא לא מבין, שחכמתו ושכלו מוגבלים מלהבין. עליו להבין שיש לקב"ה עניין שהצרה הזו תתמשך מסיבות הידועות רק לו.

זו הדרך הטובה ביותר, אפילו אם זה לא נראה לאדם מובן, במיוחד כאשר הוא מבקש בקשות רוחניות. הוא מבקש זוגיות טובה כדי שיוכל לעבוד את ה' ביישוב הדעת, מבקש פרנסה טובה כדי שיהיה לו יישוב הדעת ללמוד תורה, מבקש על ילדיו שיהיו יראי שמיים, שיהיו צדיקים, שיחזרו בתשובה. בסך הכל מה הוא מבקש? ואם בצרכים רוחניים האדם רואה שהדבר מתעכב עוד ועוד, כאן צריך ביותר לחזק את נקודת התמימות. לא לאבד תקווה, ולקיים את "דם לה' והתחולל לו". התחולל זה מלשון תוחיל לו, תהיה מייחל לו. אומר הנביא ישעיה "וחייתי לה' המסתיר פניו מבית יעקב. וקיוויתי לו". הנביא לא אומר אני מתפלל, אני מפציר, אלא "וחייתי לה'". אנתנו רואים שגם לגבי הגאולה, אחת מהשבעות שהקב"ה השביע אותנו, זה שלא נדחק את הקץ (כתובות קיא, א). יש לקב"ה כבר תאריך לגאולה, ואסור לנו לדחוק את הקץ. אומר רש"י (שם), שלא נדחק את הקץ בתפילה. אפילו בתפילה אין לדחוק את הקץ כאשר אתה רואה שאיזה דבר מעוכב.

כלומר מצד אחד יש לאדם להתפלל ולהתחנן על בקשתו מתוך תקוה שאין מעצור לה' מלהושיע, אולם בנוסף לכך יאמין שיתכן ותתעכב בקשתו, ועליו להסכים לכך ולבקש מה' שיתן לו כוח לסבול את העיכוב.

אנחנו כבר כמעט אלפיים שנה בגלות מחורבן הבית השני, והאמת שהרבה למעלה מאלפיים שנה אנחנו בגלות, כי גם בכל שנות הבית השני עם ישראל סבל מאוד. אנחנו רואים שזה דבר שמתמשך ומתמשך. כמה בכיות עם ישראל בכה שהקב"ה יגאל אותנו! כמה תיקוני צוות עשו הצדיקים במשך כל הדורות! כמה דמעות שפכו הצדיקים בכל דור ודור כדי שהקב"ה יגאל את עמו ישראל!

עם כל העיכוב הכה ממושך, אנחנו רואים שהקב"ה מרחם ועונה לנו בדברים רבים. אדם רואה שברוך ה', הקב"ה עונה לו בדבר הזה ועונה לו בדבר שני ושלישי, הרבה פעמים גם מבלי שיקבש כלל. יש כל כך הרבה טובות וחסדי ה', שסובבים אותנו מבלי שאפילו נבקש עליהם. "ניסיך שבכל יום עמנו, נפלאותיך וטובותיך שבכל עת", זה מתחיל בתפקוד גוף האדם, שהאדם ברוך ה' נושם והולך ומתפקד, שאלה חסדי ה' ונפלאותיו, ועוד אין ספור ניסים ונפלאות שהוא עושה עמנו.

מאידך יש דברים מסוימים שאנחנו רואים שהקב"ה רוצה אחרת מאתנו. וככל שהאדם מתפלל, מתחנן, נותן צדקות, רואים שהקב"ה מחליט: לא! אם האדם ימשיך להתפלל על צרתו, באופן שיסתכל על השעון כל יום וישאל: "נו, ריבוננו של עולם, עוד יום עובר כך? מה יהיה איתי? התפללתי, ביקשתי, מה קורה פה?!". באופן הזה האדם ישר לגמרי, יתרוסק.

כשאתה רואה שהבעיה שלך מתמשכת, קיים את "דום לה'". תשתמש עם הפתרון של הדממה. הקב"ה יודע כאן מה הכי טוב בשבילך. לך בתמימות אחריו, אל תתייאש מלקוות לו - "וקיווית לה'... וחייתי לו". אתה יכול להמשיך להתפלל, אבל התפילה לא תהיה בדרך של תביעה, בדרך של הסתכלות לאחור: נו, מתי כבר תענה לי? אלא אני מתפלל, אני עושה את שלי, אבל מצד שני אני זורק על הקב"ה את תאריך הישועה, שהוא יחליט בזמן שנראה לו להושיע אותי. זו הדרך הנכונה לבעיות המתמשכות.

ניתן לשמוע כל יום 5 דקות אמונה יומית ב*5293 שלוחה 3

שרוליק הוא בחור ישיבה שספג הרבה מוסר בחייו. מחנכו ציירו בפניו את דמות האדם השלם אליה הוא שואף להידימות בכל מאודו. הוא חונן כי האדם השלם הוא זה המצליח להתנזר מכל תאוות העולם הזה ולקדש את עצמו באור גדול, אור של מלאכים. הוא אינו מסור ביד יצרו לשום אכילת תאוה, לשום מראה אסור, לאף מודרנה. כל התעניינותו היא אך ורק בדברי תורה. תמונה ברורה הייתה לו לשרוליק על החיים: יש צד הטוב וצד הרע. **הצד הטוב**, הוא זה הנמשך לעבודת ה'. ואילו **הצד הרע** הוא כלל המפריעים לקיום התורה. עליו, הוטלה העבודה לדיכוי הגורם והעלמתו כליל. הכל היה טוב ויפה עד גיל חמש עשרה אבל אז לפתע החלו לצוץ כל מיני "כוחות רוע" בנפשו. ערב אחד כשחזר הביתה מהישיבה, עבר ליד פיצרייה ולפתע הרגיש תאוה עצומה לאכול מן המגש החם שהונח ממש לפניו. שרוליק התחיל להרגיש רע... "יש בי תאוה, זה אסון!!!". שרוליק החליט להילחם! הוא לא יפסיד ליצר, הוא ידכא את התאוה הזו. אך בעוד שרוליק מתוסכל מתאוות האכילה שמקננת בו החלו "כוחות רוע" נוספים להופיע בנפשו, ארסיים הרבה יותר. ההרוזים לא כשרים, התעניינות בפוליטיקה ועוד. זה כבר היה למעלה מיכולתו.

"אני רשע מרושע. כל חבריי בישיבה קדושים וטהורים ורק אני מלוכלך וטמא, אוי טמא שכמוני!" אבל שרוליק לא התייאש. "אני מכריז מלחמה על כוחות הטומאה שבי, אעקור כל שורש שטני בנפשי ואתננו מכל מה שקשור לדברים האלו, זוהי מלחמה פֶּשֶׁטן בכבודו ובעצמו - ואני אנצח. בסוף עוד אצליח לכבות את אש התאוה עד להבחה האחרונה", כך שיגן לעצמו בכל עת. אבל זה לא קרה... ככל שניסה לעקור את הנטיות כך הן הלכו והתגברו. אט אט הפך שרוליק לאדם מבולבל, עצבני, ממוזמר, מסוכסך עם עצמו ומלא במימו עצמי שלילי בנפשו של "אני רשע, מנוטף, כישלון טוטאלי!". גם תפילותיו נחפכו לסיוט. כל כך היה עסוק בלחשוב איך לא לחשוב מחשבות זרות עד שהגיע למצב של נדנודי גוף מהירים והסיתו ראש בקצב של 120 סיבובים לדקה בתפילת שמונה עשרה.

סוף דבר שרוליק הרגיש שכוחותיו אינם עומדים לו יותר ושכנראה נטיות הגוף חזקות ממנו והוא נשליך, העיניים מהכלל. בינם (לא) בהיר אחד קם ועזב את ה-כ-ל! לא חומרות, לא הנהגות ולא הידורים - **פשוט הכל!!!**

או איך זה קורה?... איך קורה שאדם הגדל באוהלה של תורה ומקדש את עצמו בלימוד התורה, במקום להיות המאושר באדם - הוא הופך למריר, עצבני, מכובל ומתוסבך?...

יש כאן יסוד חשוב בהשקפה שאנו כהורים ומורים צריכים להנחיל לילדינו, והוא יוסבר ע"י הדוגמא הבאה:

הולך לו בחור ברחוב ר"ע בבני ברק והוא רעב, עובר ליד פיצרייה ומרגיש פיתוי עז לאכול, אך מצד שני אינו רוצה לתת דרור לתאוות האכילה. **שלא ינסה לדכא את יצר האכילה, שלא ינסה להתכחש לו**, אלא יעמוד מול מגש הפיצה החם ויאמר "ריבוננו של עולם, מאכל טעים בראת. חושק אני בו מאוד, אלא שאיני רוצה להפוך לאדם מגושם. מצד שני יודע אני בעצמי שקשה עליי מצווה אחת הקשורה באכילה, והיא מצוות מלווה מלכה. במוצ"ש הבטן תמיד עמוסה ואיני יכול להכניס גפרור... על-כן מתחייב אני בואת להגיע לכאן במוצאי שבת הקרובה ולרכוש פיצה ע"מ שתייגע לי לאכול סעודה חשובה זו בחשק רב. הנה, פיצה שנהפכה בן רגע מ'מאכל תאוה מגושם' לכלי מהודר לעבודת ה' המזכה לקום בתחיית המתים! **פיצה - מחייה מתים, לא יאומן!!!**

בחור מרגיש שיש לו משיכה לבגדי יוקרה. אט אט הוא חש כי הלבוש תופס אצלו יותר מידי מקום בחיים. **שלא ינסה לדכא את הנטייה לאסתטיקה שקיימת בו**. אלא יפתח שו"ע ויגלה כי יש מצווה כזו שנקראת 'להתלבש יפה לכבוד שבת'. יכין לעצמו מלתחות יוקרה, ויכוון ללבשם בשבת. כל שבת בגד אחר, כל שבת כיפה חדשה, כל שבת שעון יוקרה שונה. הוא מתלבש ביוקרה - **וזוכה בה לעולם הבא**.

הנטיין לדכא תכונות מולדות כמו תאוות אכילה, ביגוד, ראייה וכדו' הוא **נסיון להילחם במי שאמר והיה העולם!!!** זו היא הכרזה כלפי שמיא 'ריבוננו של עולם, לא טוב בראת את עולמך! אני חולק עליך! אני מתמרד לך, אני הייתי בורא את זה טוב ממך!!!' כך נוהגים הקתוליים! אנשי הדת שלהם סוברים כי האדם נברא מלא בכוחות רשע כגון תאוות, כעסים, קנאה שנאה ותחרות - ואילו תפקידו בעולם הוא לדכא את כל אותם כוחות. זוהי כפייה!!!!

אל נא אחיי, אל נא נהי חרדים קתוליים... או באתר אתגרים בחינוך. לפרטים והרשמה לקורס הנחיית הורים בב"ב - אתגרים בחינוך: 0583-222-705

מכתב שהגיע ל"בית מורן" לאחר פדיון הנפש

אלוף וברכה לני 31
אני היתר בויב קלה ואוד נקראתי לבית החולים
אפיץ בבויםות ולקראתי את האלפון בפול אבי
פחלים באיך שליטי איתי פדיון נפל וויבד של
איתי ב"ר הניב
אשר 48 שעות שליטי לוי איתי פדיון נפל בלבי
לשליט פריפול לבריכה לבור יבור בלום וב"ר
הציון
פחוס אית לך נפ רפואי לשיא ויבד אוח
בפחוס. לא פאנין אונאר זנין אז לא פניסי
לוי שליטי פדיון נפל איתי שליטי
איתי פלמוררה אביתי פחולים איתי כה פחוס
ויבד פולק ויטיב ב"ר

רבי יהודה פתיה
ידוע מעלת פדיון הנפש
שכוחה להסיר מבני אדם חולי, צרה ויגון
וטוב וראוי לעשות פדיון נפש בער"ח.
רבני אגודת "בית מורן" עורכים פדיון נפש לכל שם ושם.
האסוף אכרי טלן, ברכה הצלחה, פרנסה טובה, ביטחון הרע
וכן אסוף אכור אכור אכאל אחות קלות ורעות.
מדברי קודשו של הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א ראב"ד ביושפים
בעניין חשיבות פדיון נפש
"והיא סגולה בדוקה ומנוסה לרפואת החולים"
להעברת שמות שלכם ובני משפחתכם הייגו: *5290

העלון להצלחתם של: שרה בת שושנה רפ"ו ש במהרה, שרי בת מרים כל הישועות, תהילה בת עופרה וזנה זיווג הגון, תהילה בת שרה כל הישועות, תהל בת אלינית בריאות הצלחה וכל הישועות, תהל בת רעות שרה שיגדלו לתורה מתוך בריאות, תמימה בת ברכה חדוה חינוך דרך ה', תמסית בת בתיה הצלחה בכל.



בחסדך בטחתי

פרק רביעי

מתי מביעה העזרה?

פעמים רבות היהודי מרגיש שהבורא אינו שומע לתפלותיו, וזאת משום שלא השפיע להתבונן ולראות איך השם פָּרַע עָוֹן לוֹ מִצָּרָתוֹ עַד לְעֵת שֶׁבָּרַח מִיַּד הַיָּדֵי שֶׁעָשָׂה עִסְקָה עִם הַבּוֹרָא, וְהִתְחַיֵּב לוֹ שֶׁאֵם יִמְצָא לוֹ חֲנִיָּה פְּנִיָּה בְּתֵל אַבִּיב בְּשָׁעוֹת הַבִּקְרָה הַעֲמוּסוֹת, הוּא מִקְבֵּל עַל עֲצוֹמוֹ לְחַבֵּשׁ כִּפַּף לְמִשְׁחָה כָּל שְׁעוֹת הַיָּמָמָה. וְהִנֵּה, בְּשָׁעָה שֶׁהִתְקַבַּח לְמִקּוֹם שֶׁרָצָה לְהִתְנוּחַ אֶת רַכְבּוֹ, בְּדִיּוֹ אֵץ יָצָא רַכְבּ מִחֲנִיָּה סְמוּכָה וְהִתְפַּחֵה עֲבִירוֹ מִקּוֹם. בְּאֹתוֹ רָגַע נֶשְׂא עֵינָיו לְשָׁמַיִם וְאָמַר: "תּוֹדָה רַבָּה, הִסְתַּדְרַתִּי לְבַד, הֵעֵסְקָה בְּיַנְיָנוּ מְבֹטְלִים".

וְכָה הָיָה פְּעָמִים רַבּוֹת כְּשֶׁנֶּשְׂאֵלֵתִי: "מִדּוּעַ הִקְפִּי"ה אֵינִי שׁוֹמֵעַ לְתַפְלוֹתַי, הֲרֵי בְּשִׁתִּי מִמְּנוֹ כֵּל כֵּה הִרְפָּה שֶׁיַּעֲזֹר לִי לְהִתְחַזֵּק בְּעִבּוֹדְתוֹ וּבִירְאָתוֹ!" נְאוּתָם שׁוֹאֵלִים לֹא שָׂמוּ לְבָבָם שֶׁבְּאֹתוֹ הַזְּמַן הַיָּנִי בְּאִמְצַע שִׁיחַת חַיִּים, וְהִשְׁבִּיחַתִּי לָהֶם: "מִי נִרְאָה לָכֶם שְׁלַח אוֹתִי לְדַבֵּר אִתְּכֶם, אִם לֹא הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ?".

מִסִּרְתַּת פְּרָק זֶה לְעֹזֵר לָנוּ עַל יְדֵי יְדֵיעַת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ בְּחֹשֶׁךְ מִמֶּשׁ, שֶׁנֶּשְׁמַח מֵאֵד בְּקִיּוֹם רְצוֹנוֹ וּבְלִמּוּד תּוֹכְרוֹ, וְלֹא יִנְסוּ סִפְקוֹת בְּלִבָּנוּ: אוֹלֵי הַכֹּל קוֹרֵה בְּמִקְרָה, וְלָמָּה לָנוּ לְטַרַח הִרְבָּה בְּקִיּוֹם הַמְצִיאוֹת...

כִּכְל שֶׁתִּגְדַּל אֲמוּנָתְנוּ בַּבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ, כִּי נִבִּין אֶת הַיְּהוּדִים הַנִּפְלְאָה שֶׁנִּפְלְאוּ בְּחִלְקֵנוּ לְשִׁמַּח אֶת בּוֹרָא כֵּל הַעוֹלָמוֹת, וְכֵן אֵלָיו נִתְפַּלֵּל וְנִיחָל. וְהַחֲשׁוּב מִכָּל, שֶׁנִּבִּין: אֵין לָנוּ לְאֵן לְבָרַח מִמְּנוּ יִתְבַּרְךָ, כִּינֵן שֶׁלּוֹא כֵּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. אֲדַרְבָּה, אֵלָיו בְּלִבְדִּי שֶׁ לָנוּ לְבָרַח. וְכִמּוֹ שֶׁתֵּבַב רַבְּנוּ שֶׁלָּמָּה אֵבֶן גְּבִירוֹל בְּפִיֵּיט הַבּוֹרָא לְיוֹם הַכַּפּוּרִים: "מִמָּה, אֵלֶיךָ אֲבָרַח".

איזה מאמין אתה?

סוגי המאמינים סוג אחד: הם אנשים שאומרים שהשם נדאי ברא את העולם אבל השאיר את ההנהגה בידינו, ואיש הישר בעיניו יעשה. אם משהו פגע בנו, מיד נפגע בו בתורה. אם לאדם חסר דבר הוא פשוט מסכן, ואלו למי שיש הכל, הוא מאשר.

מוֹבֵן שֶׁדַּעַה זֶה מְשֻׁבָּשֵׁת, לְכָל יָצִירָה יֵשׁ תְּכֵלֵת וְנִסְבָּה מִדּוּעַ הַיָּצֵרֵן יָצָר אוֹתוֹ. הַבּוֹרָא שֶׁבָּרָא עוֹלָם כֵּל נֶפְלָא, בְּרָא אוֹתוֹ עִם סִבָּה וְתַכְלִית. כֵּל הַמִּתְבּוֹנֵן בְּתוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה רוֹאֶה הוֹכְחוֹת בְּרוּרוֹת לְמִסְתָּר שֶׁקְּבִלְנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ. אִמָּה שְׁמוּנָה לְמַעַלָּה מְשֻׁבָּשֵׁת מִלִּילּוֹן אֲנָשִׁים חִזְתָּה בְּעֵינֶיהָ אֶת הַקֶּבֶ"ה שֶׁנִּגְלָה עֲלֵיהֶם וְאָמַר לָהֶם: "אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֵיךָ", וְכָל יִשְׂרָאֵל קִבְּלוּ עַל עֲצָמָם אֶת עַל מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרְךָ וְאָמְרוּ: "נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע".

סוג שני: הם אנשים שיודעים שיש בורא לעולם בשעת התפלה ובקיים המצוות ונזמון למוֹד תּוֹרָה, וְאֵלּוּ בְּשִׁאֵר עֲסוּקֵיהֶם הֵם פְּשוּט שׁוֹכְחִים אוֹתוֹ. נִבְיָא כְּדָמָא אֲדָם שֶׁחֲבָרו לֹא חִזְרוּ לוֹ הַלְוָאָה, וְהוּא כּוֹעֵס עֲלֵיו וּמְנַסָּה כָּל דְּרָךְ לְהוֹצִיא אֶת כְּסָפוֹ בְּתוֹרָה. הַתּוֹרָה צִוְּתָה: "לֹא תִהְיֶה לוֹ כְּנוֹשָׂה", אִם אֵין לוֹ לְחִזְרוּר, אֵל תִּרְדֵּף אוֹתוֹ, לְלַמְדֵךְ שֶׁהַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ גֵּר עֲלֵיו שֶׁיִּפְסִיד אֶת כְּסָפוֹ. וְצִוְּיָךְ הוּא לְזַכֵּר שֶׁבּוֹרָא עוֹלָם הוּא הַמְּנַהֵיג הַבְּלַעֲדֵי וּבִגְדוּתוֹ נַעֲשֶׂה הַדְּבָר, וּבְאֹתוֹ רָגַע יִפְנֶה אֵלָיו שֶׁיִּבְטַל אֶת הַגְּזֵרָה מִעֲלֵיו וְיִחְזֹר אֶת כְּסָפוֹ וְלֹא יִקְעַס עַל חֲבָרו, אֵלּא יִקְבַּל אֶת רְצוֹן הַשֵּׁם בְּאֵהָרָה.

מדוע זכה לדוד להיות רגל רביעית במורכבה?

דָּוִד הַמֶּלֶךְ הַעִיד עַל עֲצָמוֹ בְּתַהֲלִים: "שִׁוְיִתִּי ה' לְנִגְדֵי תַמִּיד", דְּהִנֵּנוּ, שְׁלֹא הִיְתָה פְּעֻלָּה שֶׁעָשָׂה בְּחַיֵּי שְׁלֹא רָאָה בָּהּ אֶת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ. הַהוֹכְחָה הַגְּדוּלָּה בְּיוֹתֵר לָזֶה שֶׁבְּשָׁעָה שֶׁשִּׁמְעֵי בֶן גְּרָא קָלַל אוֹתוֹ קָלְלָה נִמְרָצָת, הִיְתָה זֶה שֶׁעָשָׂה קִשָּׁה מֵאֵד עֲבָר דָּוִד שֶׁבָּרַח מִפְּנֵי אֲבָשָׁלוֹם בְּנוֹ. בְּקִשׁ אֲבִישִׁי בֶן צְרוּיָה מִדָּוִד הַמֶּלֶךְ לְהִרְגֵךְ אֶת שִׁמְעֵי בֶן גְּרָא עַל דְּבָרָיו, אִךְ דָּוִד הַמֶּלֶךְ עֲצַר אוֹתוֹ וְאָמַר: "ה' אָמַר לוֹ קָלַל, מִי יֹאמַר לוֹ מַה תַּעֲשֶׂה". פְּרוּשׁ שֶׁאֵין בְּנֵי אָדָם בְּעוֹלָם שֶׁיְּזַלְזְלוּ לְפָגַע בְּאָדָם, אֵלּא אִם בֶּן רָצָה הַקֶּבֶ"ה וְנָתַן לָהֶם אֶת הַכַּח לְעִשׂוֹת זֹאת. וְאִם זֶה בָּא מִמְּנוּ אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְקַבֵּל אֶת זֶה בְּאֵהָרָה וּבִהֲכַנְעָה. בְּאֹתוֹ רָגַע שֶׁאָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ: "הַשֵּׁם אָמַר לוֹ קָלַל", לְמִדּוּנָה חַ"ל שֶׁזָּכָה דָּוִד לְהִיְוֵת רִגְלֵי רְבִיעִית בְּמִוֶּכְבֶּה הַעֲלִיּוֹנָה. לְכֹאֲרָה יֵשׁ לְשֹׂאֵל, גַּם קִדְּם לָנוּ הָיָה דָּוִד צְדִיק גְּדוֹל וְעָשָׂה מַעֲשִׂים כְּבִירִים עֲבָרו עִם יִשְׂרָאֵל, כִּמּוֹ הַמַּעֲשֶׂה עִם גְּלִית. אִם כֵּן, מִדּוּעַ דְּנָקָא בְּאֹתוֹ רָגַע זָכָה לְהִיְוֵת רִגְלֵי רְבִיעִית בְּמִוֶּכְבֶּה? וְהַתְּשׁוּבָה לָכֵן הִיא שֶׁמִּבְחֵן הַאֲמוּנָה הַקִּשָּׁה בְּיוֹתֵר הוּא דְּנָקָא כְּשֶׁהִתְחַבֵּר פּוֹגַע בְּנוֹ בְּמִלִּים אוֹ בְּגוּף אוֹ בְּכֶסֶף, וְלֹא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה אוֹ קִיּוֹם מְצוּוֹת. וְאִם נִרְאָה לְבוֹרָא יִתְבַּרְךָ שֶׁאֲנַחְנוּ יוֹדְעִים שֶׁאֵין עוֹד מְלַבְדוֹ, וְכֵן הוּא מְנַהֵיג אֶת הָעוֹלָם וְהַכֹּל מִמְּנוּ יִתְבַּרְךָ, זֶה דְּרָגָה גְּבוּהָה בְּאֲמוּנָה.

דְּרָגָה גְּבוּהָה יוֹתֵר הִיא כְּשֶׁהַיְּהוּדִי יוֹדֵעַ שֶׁכֵּל מַה שֶׁעוֹבֵר עֲלָיו, פּוֹלֵךְ מַה שֶׁעוֹשִׂים לוֹ חֲבָרָיו, נַעֲשֶׂה בְּהֲכַנְעוֹתָ שֶׁל הַבּוֹרָא נִאֵינִי תְּלִי בְּרְצוֹנוֹ שֶׁל אִף אָדָם בְּעוֹלָם. וּבְנוֹסָף לָכֵן יוֹדֵעַ הוּא שֶׁכֵּל מַה שֶׁקוֹרֵה אֶתוֹ בְּמִשְׁחָה יְמֵי חַיָּו קוֹרֵה לְטוֹבָתוֹ שֶׁל הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ הוּא אֲבָא אוֹהֵב, וְכָל מַה שֶׁגֵּר עֲלָיו לְטוֹבָתוֹ גֹּר. וּבְסִבְעָתָא דְשִׁמְיָא עוֹד אֲרָרֵיךְ בְּדְרָגָה זֶה בְּפִרְק "הַכֹּל לְטוֹבָה".

אֲבִיא כְּמָה דְּגִמְאוֹת שֶׁבָּהֶם אֶפְשֵׁר לְבַחֵן אֶת עֲצָמָנוּ עַד כְּמָה אֲנוּ יוֹדְעִים שֶׁהַבּוֹרָא מְנַהֵיג אֶת הָעוֹלָם. (מתוך הספר יגל ליבי - הרב יגאל כהן שליט"א)

בית הכנסת המרכזי "נווה דוד" | ישיבת "נווה דוד ע"ש ר' דוד נתן ז"ל | ע"ש הגה"צ ר' דוד שרגא זיע"א
בראשות מו"ר הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א ראב"ד ירושלים

עם הגיע ימי השובבי"ם המסוגלים לכפרת עוונות ולטהרת הנפש נערוך כמידי שנה תיקון שובבי"ם ופדיון פ"ד תעניות אי"ה ביום שני פרשת שמות ט"ז טבת תשע"ט

(24.12.2018 למינינם) בהיכל בית הכנסת רח' ההגנה 13 גבעה הצרפתית ירושלים

סדר היום דלהלן:

8:30 טבילה בחצר בית הכנסת.

9:00 סדר הלימוד לתענית דיבור וקריאת התהילים ברוב עם.

13:45 תיקון היסוד לרבינו יוסף חיים זיע"א.

14:30 אמירת סליחות ותקיעת שופרות.

15:15 פדיון פ"ד תעניות.

15:30 תפילת מנחה עם תפילת עננו להרש"ש.

תפילת הסגוריא מסירת מודעה ושבע הקפות

המתענים יקבלו על עצמם את התענית ביום ראשון במנחה

ברוכים הבאים

כיבוד קל יוגש בסיום הצום

העלון להצלחתם של: תמר בת איריס כל הישועות, תמר בת רונית נתנאלה כל הישועות, שלמה בן שרה זרע של קיימא, גילה מזל טוב בת מסעודה זרע של קיימא, ישראל בן נחמה חיה זיווג הגון, לימור בת נחמה חיה חזרה בתשובה שלימה, קטי בת נחמה חיה כל הישועות, נחמה חיה בת לישה עליזה רפוי"ש.